

Με τον κίνδυνο να φανώ , αν δεν έχω ήδη φανεί, κουραστικός επανέρχομαι, δια ενδέκατη φορά στο θέμα [Πήγασος](#) . Πολύ φοβούμαι δε, ότι μέχρι να συμπληρώ ουμε δεκαοκτάδα, ώ στε να έχουμε και τις αλλαγές μας, δεν θα σταματήσω.

Είχε περάσει ο γίγας ο Πανούλης από εκεί, την πρώτη εβδομάδα του Σεπτέμβρη, που μαζί με τους άλλους συντρόφους, πολεμούσαν να κουβαλήσουν τμήμα του αρχείου. Οπότε:

- «τι είδες δικέ μου;» τον ερώτησα
- «Τι να δω; φάση Πρίπριατ» ήταν η απάντηση. Συνεννοηθήκαμε, καθότι έχουμε περάσει στο τουγκέδερ το θέρος του '12, μια από τις πιο ενδιαφέρουσες αποστολές της ζωής μας στην απαγορευμένη ζώνη του [Τσέρνομπιλ](#) και του παρακείμενου [Πρίπριατ](#)

Αυτή την εγκαταλελειμμένη πόλη των 50.000 (πρώην) προνομιούχων, (πρώην) Σοβιετικών πολιτών. Με τις κούκλες παρατημένες στα σκαλιά, ποτισμένες από ραδιενέργεια, με τον πληθυσμό να εγκαταλείπει εκτάκτως τα σπίτια του, με την προοπτική να επιστρέψει σε λίγες μέρες. Μα να μην επιστρέψει ποτέ.

Και ο χρόνος να αφήνει κάθε τόσο τα σημάδια του, μέσα σε μια πόλη φάντασμα.

Εννόησα λοιπόν την παρομοίωση και χθες την βίωσα κιόλας. Επισκέφτηκα το χώρο, avec Βανζέλ, για να φορτώσουμε το ψυγιάκι μας. Πρέπει να το έχουμε καμιά 20αριά χρόνια, στα οποία υπηρέτησε πιστά τις ανάγκες μας και όχι μόνον τις δικές μας, αλλά και αλλότριων, καθότι δέχτηκε πολλάκις επιθέσεις και καταληστευόταν από αγνώστους δράστες.

«...φάση Πρίπριατ, σου λέω»